

вата ми. Пенчо бѣше битъ на сермия и то защо? Да съмъ си признаялъ. Нея вечеръ ме затвориха въ село, а на другия день ме изпратиха за Търново съ стража. Тикнаха ме тамъ въ затвора—въ една отдѣлна стая, кждѣто прѣкарвахъ въ глухо мълчание. Трѣбваше да се изминатъ 10 дни така. Слѣдъ това врѣме мене ме извадиха отъ затвора и ме изправиха прѣдъ слѣдователя. Изпитнята за плѣвнята се почна. Азъ си изповѣдохъ, че нѣмамъ прѣстъ въ тая работа. Отъ друга пѣкъ страна, чорбаджията донесълъ, че само азъ съмъ можалъ да му запаля плѣвнята. Сцената бѣше трагична. Свалиха ме на земята и боя съ прѣчки на ново почна. Всичко това за да кажа, че азъ съмъ запалвача. Това срѣдство не имъ помогна, си помислиха тѣ. Вечеръта ме вкараха пакъ въ сжщата кжща. На другия день, азъ прѣкарахъ безъ кора хлѣбъ. Това бѣ ново срѣдство, нова изпитня. Слѣдъ тоя гладенъ день, менъ ме пакъ извадиха прѣдъ слѣдователя. Нова ужасия. Отъ една страна ме грозеше глада, а отъ друга—боя. Азъ продължавахъ да казвамъ «не,» обаче това не ме спасѣваше. Най-послѣ за да се тури край на всичко това, бѣхъ принуденъ да кажа, че азъ съмъ запалвача. Охъ! Боже, работата не бѣше свършена. На ново почнаха да ме биятъ. Сега вече за това дѣто съмъ се криялъ. Нѣмаше какво да се прави. Трѣбваше да се търпи. Най-послѣ слѣдователя ме изруга съ слѣднитѣ думи: »Бе кератанооло, защо ми троши главата и ржцѣтъ до сега, защо отъ най-напрѣдъ не си каза правичката? Слѣдъ това ме тикнаха въ затвора при осжденитѣ. Единъ мѣсецъ послѣ което ме извадиха пакъ прѣдъ сжда. Прѣдъ видъ на обстоятелството, че съмъ малолѣтенъ, осждиха ме само на 5 години въ окови. Работата се свърши. Прѣдъ менъ стояха 5 мрачни години. Влѣзохъ въ борба съ сждбата, оная немилостива сждба, която потопа въ вѣчна скърбъ двѣ невинни сърдца: моето и онова на либето ми. Азъ бѣхъ затворникъ съ желѣзо на краката! Еленка, тѣй